

[Knud Lind]

tiet, det gik ud over, men i sidste ende er det erhvervslivet, miljøministeren skader, og det finder jeg meget uheldigt for Danmarks skyld.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Det er ikke, fordi jeg gør mig noget særlig stort håb om, at hr. Knud Lind vil kunne forstå, hvad det er, jeg siger, men jeg vil da gerne forsøge en gang til.

Jeg fatter ikke, at netop Fremskridtspartiet af alle mener, at det er hensigtsmæssigt, at man kun kan udpege repræsentanter for industri- og erhvervsorganisationerne. Mig bekendt går Fremskridtspartiet ind for organisationsfrihed i dette land, og nu skulle man altså her i lovgivningsmæssig sammenhæng være bundet til at udpege to medlemmer fra industri- og erhvervsorganisationerne. Det mener jeg er helt uacceptabelt. Det ønsker jeg ikke. Jeg ønsker ikke, at der skal være tvungent medlemskab af organisationer, for at man skal kunne gå ind i bestyrelsen for DMU, og det kan jeg overhovedet heller ikke fatte kan være Fremskridtspartiets tankegang. Men der er selvfølgelig en del i forbindelse med Fremskridtspartiet, jeg overhovedet ikke kan fatte.

Derfor vil jeg gerne her sige, at jeg ønsker at tilgodese industri- og erhvervsinteresser ved udpegningen til DMU, men at jeg ikke ønsker at være bundet til, at de mennesker, jeg skal udpege, skal komme fra organisationerne, og derfor kan regeringen ikke stemme for dette ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget

forkastedes, idet 21 stemte for, 100 imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 105 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD og KRF) mod 16 (FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 193:

Forslag til lov om helårsbeboelsesret.

Af Jane Oksen (FP) m.fl.

(Fremsat 26/1 89. Første behandling 17/2 89. Betænkning 29/3 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Jane Oksen (FP):

Fremskridtspartiet er selvfølgelig skuffet over, at samtlige partier i Folketinget ikke tager imod dette gode forslag fra Fremskridtspartiet. Hermed kan jagten på sommerhusejerne fortsætte, og forvirringen vil brede sig.

Miljøministeren har sagt, at hun vil fremkomme med et lovforslag i slutningen af 1989, og det bliver formentlig så først engang i 1990. Det er os ganske uforståeligt, at miljøministeren kan være så hård over for vore pensionister.

På et spørgsmål, jeg stillede miljøministeren i november 1988, svarede ministeren i december 1988, at man ville udsende en vejledning til kommunerne, der skulle gøre det lettere for pensionister at få lov til at bo i deres sommerhuse. Det fremgår ikke af betænkningen, om ministeren stadig agter at udsende en sådan vejledning.

Ifølge betænkningen er der nu lagt op til, at kommunerne helt selv skal kunne bestemme, hvorledes de vil tackle problemet med helårsbeboere i sommerhuse, og situationen er endda forringet på den måde, at der ikke engang skal være en ankeinstans, som der er det i dag. Der er faktisk efter vores mening lagt op til en forringelse, og vi vil gerne spørge miljøministeren, om man stadig agter at udsende denne vejledning til kommunerne om at tage specielle hensyn til pensionister. For hvis der skal gå et år, inden der kommer et lovforslag, vil der være

[Jane Oksen]

masser af sommerhusbeboere, der ikke ved, om de er købt eller solgt.

Vi savner også nogle tilkendegivelser om, hvilke sanktioner man vil sætte ind med over for de mennesker, der på trods af loven alligevel bor i deres sommerhuse hele året. I dag gives der jo kun en årlig bøde på 500 kr., så helårsbeboelse vil altså fortsætte.

Med den boligmangel, vi har i Danmark, ville det være udmærket, hvis vi også udnyttede de store ressourcer, der er i sommerhusene, og vi må meget beklage, at hele Folketinget på trods af smukke udtalelser i dagspressen fra vores indenrigsminister og på trods af smukke udtalelser fra Miljøudvalgets formand, hr. Ahlmann-Ohlsen, om, at man ville gøre det lettere for pensionister at bo i sommerhuse, ikke med dette lovforslag fra Fremskridtspartiet har taget imod en håndsrekning, men kun har syltet sagen til skade for masser af sommerhusbeboere.

Knud Lind (FP):

Når man læser regeringens betænkingsbidrag, undrer man sig, fordi man tidligere har set pressemeddelelser fra miljøministeren om, at det skal overlades til kommunerne, uagtet der er en lov på området.

I valgkampen fremhæver de såkaldt borgerlige partier i tide og utide, at det er helt urimeligt med de tilstande, der er på området fri beboelsesret i sommerhuse, men når vi så kommer herind i Folketinget og har mulighed for at vedtage nogle regler, ja, så ønsker man det ikke alligevel. Man kryber udenom, man ønsker ikke at gå ind i en dialog om et emne, som er så vigtigt for mange borgere, i særdeleshed vore ældre borgere, som egentlig godt ville have nogle stunder i sommerhuset.

Og ministeren har nu smidt denne sag i syltekrukken som så mange andre, og det betyder, at først engang i 1990 kan vi få afklaret dette spørgsmål.

Man kan se i dag, at der er forskellige afgørelser fra kommune til kommune for så vidt angår både dispensationssager og de almindelige indflytninger. Det er reelt således i dag, at politiet nægter at optage rapport i de sager, hvor kommunerne har ydet en eller anden form for social bistand til den sommerhusbeboer, det drejer sig om.

Politiet har ligeledes prioriteret sine arbejdsopgaver således, at det har sagt, at det i øvrigt heller ikke i de tilfælde, hvor der ikke har været udbetalt sociale ydelser, ønsker at gribe ind. Det drejer sig om de nordsjællandske områder. Vi har haft deputationer, der er fremkommet med disse saglige argumenter.

Jeg vil godt bede miljøministeren om at bekræfte, at kammeradvokaten har givet politiet medhold i, at man ikke skal rejse sigtelse i disse sager. Det er altså overladt til den enkelte politimester i den enkelte politikreds, hvorvidt man har kapacitet til at gøre noget som helst ved dette spørgsmål, og det betyder, at disse stakkels mennesker bliver udsat for en vilkårlig, summarisk behandling afhængigt af, i hvilken politikreds de bor. Jeg kan f.eks. nævne, at i Haderslev kører man hårdt på i en enkelt dispensationssag mod en hr. Ib Nielsen, mens man i Nordsjælland fuldstændig har fraskrevet sig retten til at rejse sigtelse for de ulovlige beboelser af sommerhuse.

På den baggrund er det fuldstændig uhyrligt at se et betænkingsbidrag fra en såkaldt ansvarlig miljøminister, der bare smider det hele ned i syltekrukken og så i øvrigt lader tingene flyde. Det betyder, at man i nogle kommuner får det indtryk, når der ikke bliver rejst sigtelse eller noget som helst, at man egentlig fra højere sted har givet meddelelse om, at det nok er i orden, at de flytter ind. Og det fortsætter frem til engang i 1990, hvor ministeren så vil komme med et lovforslag, hvorved det lægges ind i kommuneplanloven, og det vil reelt sige, at det bliver op til de enkelte kommuner. At det også vil give vilkårlighed, er vi jo alle sammen klar over. Det vil være helt afgørende for, hvor mange sommerhuse der ligger i den enkelte kommune.

Derfor er det urimeligt at komme med et betænkingsbidrag af den art, som ministeren er kommet med til dette forslag. Vi ønsker reel bevægelsesfrihed, men realiteten er, at ministeren først vil tage stilling til stavnsbåndet for sommerhusbeboerne engang i 1990. Indtil da accepterer miljøministeren, at ulovlighederne fortsætter, og at det er helt afgørende, hvilken politikreds man bor i.

Jeg vil godt bede miljøministeren om – hvis miljøministeren vil høre efter – inden hun sender sin næste fejlagtige, vildledende pressemeddelelse ud til den undrende sommerhusbe-

[Knud Lind]

folkning, at det overlades til kommunerne selv, for der er ikke noget, der overlades til kommunerne med den nuværende lovgivning. Nej, der er ikke! Realiteten er, at det i sidste instans er politiet, der rejser tiltale i disse sager, og politiet har sagt, at det ønsker at nedprioritere dem.

Jeg vil bede miljøministeren bekræfte, at kammeradvokaten har givet politiet medhold i, at det ikke skal forfølge disse sager, idet det er de rene dyneløftersager, hvor man skal ud efter mørkets frembrud og kontrollere, om folk nu bor i sommerhusene i marts og april måned.

Det er ganske urimeligt, at ministeren lader tingene flyde på denne måde, samtidig med at man udsender vildledende pressemeddelelser.

Behnke (FP):

Det, der kan undre os i Fremskridtspartiet, er, at mens miljøministeren altså ikke vil acceptere helårsbeboelse af sommerhuse, er der andre af regeringens ressortområder, hvor man ikke alene accepterer det, men også billiger det.

Det er således, at vores sociallovgivning jo – hvad skal man sige? – svæver over vandene; den dækker alle områder. Det betyder, at hvis man ulovligt bebor et sommerhus f.eks. i vinterhalvåret, kan man få udbetalt bistandshjælp, og i den bistandshjælp kan man bl.a. også få udbetalt huslejen. Man kan altså få udbetalt den leje, der skal betales for at bo ulovligt i et sommerhus. Det er det ene område.

Det andet område er, at i bl.a. Pandrup Kommune foretager man boliganvisning. Kommunen har problemer med at finde steder, hvor folk kan bo, og i vinterhalvåret benytter man de mange sommerhuse, der i sommerhalvåret bruges af turister. De står tomme i vinterhalvåret, og kommunen henviser så folk til at bo i sommerhuse, hvilket er klart ulovligt.

Vi synes ikke, at nogen af de nævnte forhold skal være ulovlige, og vi synes, at man med vores forslag havde en mulighed for at lovliggøre dem, så det ikke kun er kommunerne, der efter forgodtbefindende kan benytte sommerhusene, men også hr. og fru Pedersen har en ærlig chance for at benytte sig af det sommerhus, som de på fuldt retmæssig måde har købt og betalt.

Derudover er der jo problemer specielt i de større byer, og som hjemmehørende i Århus kender jeg til dem. Mange lejligheder i det indre af Århus står pro forma som beboede af folk, der reelt bor hele året rundt i et sommer-

hus. Det vil altså sige, at i midtbyen af Århus, der jo hvert år i september måned har meget store problemer med at finde beboelse til de mange studerende, der flytter til byen, har man lejligheder, der reelt står tomme hele året rundt. Det er blot en proformaadresse, som pensionister og andre er nødt til at have, så de over for folkeregistret kan dokumentere, at de bor inde i byen og ikke ude i deres sommerhus.

Der er mange hundreder, måske endda tusinder, af tilfælde ude omkring i landet, der i den grad sagligt argumenterer for, at vi skal tillade helårsbeboelse af sommerhuse, og jeg forstår ikke, at en såkaldt liberal, borgerlig regering kan være så meget imod at få den helårsbeboelse. Ministeren må have nogle bedre argumenter end dem, der hidtil er kommet frem.

Arne Melchior (CD):

Jeg har ikke grund til at tvivle på, at Fremskridtspartiet har haft rimelige intentioner med dette forslag, men jeg kan ikke lide den tone, der anvendes med »såkaldt ansvarlig«, »såkaldt borgerlig« og sådan noget, som ikke har noget som helst med argumentation at gøre.

Men især og principielt meget vigtigt mener jeg, at Fremskridtspartiet her som i en række andre tilfælde gør sig skyldigt i en forenkling under et ret flot lydende motto om lighed for loven. Det er klart, at der skal være lighed for loven, og det hævder Fremskridtspartiet så at der ikke er. Man taler om, at kommunerne vilkårligt kan afgøre tingene efter deres forgodtbefindende; det er de ord, der er faldet.

Må jeg gøre opmærksom på, at lighed for loven som princip er udmærket, men det kræver i så fald, at der er ensartede omstændigheder. Hvis mennesker, grupper af mennesker eller kommuner er i en forskellig situation, kan det ikke nytte, at man behandler dem ens, for så er der ikke lighed for loven. Ved at behandle uens tilfælde og uens omstændigheder ens bliver man uretfærdig og ikke en pind retfærdig.

Der er kommuner, som har 200–400 sommerhuse, og der er kommuner, som har 12.000 sommerhuse. Ofte er det også sådan, at dér, hvor der er rigtig mange sommerhuse, er der relativt færre fastboende skatteydere. Det er da ganske oplagt og må også kunne forstås af hr. Knud Lind og hr. Behnke, at der her er tale om så forskellige omstændigheder, at rimelighed, fairness og ligelig behandling over for loven og

[Arne Melchior]

samfundets regler må føre til, at forskellige omstændigheder behandles forskelligt, for at man kan undgå uretfærdigheder.

Det lyder flot at sige, at når man har et hus, må man også have lov til at bo i det, og når man har en bil, må man også have lov til at køre i den. Men man skal sandelig rette sig efter færdselsreglerne. Samfundet må opstille visse nødvendige regler. Og det er klart, at den kommune, der har mange tusind sommerhuse og relativt få fastboende, skattebetalende indbyggere, kan komme ud for økonomisk ruin eller noget i den retning, hvis den bliver behandlet ganske på samme måde som en kommune, der har nogle få hundrede sommerhuse.

Jeg håber, at det kan trænge ind, for det er et meget væsentligt lovgivningsmæssigt princip, der her skiller Fremskridtspartiet og tilsyneladende resten af Folketinget.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil blot sige til hr. Arne Melchior, at hvis hr. Arne Melchior ønsker, at denne sag skal fremmes, og hvis hr. Arne Melchior ønsker sommerhusejernes vel, så skal hr. Arne Melchior ikke ønske sig de forhold, der findes i dag.

Hr. Arne Melchior siger, at Fremskridtspartiets forslag er forenklet, og taler om lighed for loven osv., men den eksisterer ikke i dag. Selv i dispensationssagerne bliver de stakkels mennesker behandlet meget summarisk, og det vil hr. Arne Melchior kunne se, hvis han ser på, hvordan sagen mod hr. Ib Nielsen i Christiansfeld Kommune, en stakkels pensionist, behandles.

Det reelle i det er, at nu skal det flyde. Når hr. Arne Melchior stemmer nej til dette forslag, erkender hr. Arne Melchior, at tingene skal flyde frem til engang i 1990. Hvis hr. Arne Melchior havde læst betænkningens bidraget, ville hr. Arne Melchior slet ikke være gået på talerstolen i dag, for så ville hr. Arne Melchior have givet mig ret i, hvad jeg har sagt. Disse ting er ganske forfærdelige, og det værste af det er, at kammeradvokaten – og det vil jeg gerne have ministeren til at bekræfte – har givet politiet ret i, at det selv kan afgøre, om det vil rejse tiltale eller ej i sager, hvor der findes en lovgivning på området.

Det er derfor, at Fremskridtspartiet har sagt, at vi nu må have ændret de mærkelige tilstande på dette område. Vi ønsker området fuldstæn-

dig frit, men vi vil da også gå et skridt ad vejen ved blot at tage pensionisterne med.

Glistrup (FP):

Hr. Arne Melchiors analyse af, hvad der skulle være forskellen mellem Fremskridtssynspunktet og Centrum-Demokraternes og de andre partiers synspunkter i denne sag, var ikke nogen særlig dækkende eller særlig dybdeberende analyse.

Forskellen ligger ikke så meget i en diskussion af lighedsbegrebet. Den ligger mere i en diskussion af frihedsbegrebet. Centrum-Demokraterne og seks andre partier i Folketinget mener, at det, man skal sikre, er frihed for kommunen, den offentlige instans, der alt efter, hvordan kommunens særlige forhold skønnes at være af kommunalbestyrelsens flertal i den pågældende kommune, skal tage stilling til disse sager. Og bevares, det vil da være – det skal jeg gerne erkende, hr. Arne Melchior – et fremskridt, hvis det sker på noget som helst tidspunkt, i forhold til den nuværende retstilstand, hvor det jo simpelt hen bare principielt er forbudt at bo i sommerhus.

Men Fremskridtspartiet siger, at vi ikke skal ansøge dette ud fra, hvordan det tilfældige kommunalpolitiske flertal nu ser det, men vi skal kigge på det med det enkelte menneskes, den enkelte sommerhusejers briller. Det afgørende må være, om den familie, der ejer et sommerhus, ønsker at bo der, selv om det måske kan være lidt primitivt i februar måned. Nogle danske sommerhuse er jo efterhånden bedre end den helårsbeboelse, man har inde i byen, og som måske er tre eller fem generationer gammel, sådan at man i virkeligheden bor bedre i et sommerhus end i en ejendom, der af tilfældige historiske grunde har helårsstatus.

Det er altså Fremskridtspartiets mening, at vi må tage udgangspunkt i den enkelte families stilling, og ønsker familien at bo i det sommerhus, som den lovligt ejer, ja, så skal den også have lov til at gøre det, uanset om der skulle være et flertal i den pågældende kommunalbestyrelse, der måtte mene noget andet.

Her er det, at vi altså finder forskellen. Når man kigger på det med hr. Arne Melchiors briller, er det afgørende, det, der skal være i centrum, kommunalbestyrelsens synspunkter, men hr. Arne Melchior er lidt snæversynet, når han kun tænker på kommunalbestyrelserne i som-

[Glistrup]

merhuskommunerne, som nok gerne vil have grundskatter og ejendomsskatter for sommerhusområdet, men i og for sig ikke så gerne vil have, at de pågældende mennesker kommer derud og bor og eventuelt influerer på flertallet ved næste kommunalbestyrelsesvalg.

Men man må skam også se på den kommune, hvor folk er nødt til at opretholde en bolig som dækkadresse, for det er jo det, som den nugældende lovgivning eller den af hr. Arne Melchior ønskede lovgivning faktisk medfører. I de kommuner, der ikke vil give dispensation, må man bevare sin lejlighed inde i København, Århus, eller hvor man har sin angivelige adresse, og så hindrer man kommunalbestyrelserne i København og Århus i at have tilstrækkelig boligmasse. Det er jo i tusindvis af boliger, der står tomme i de store byer på grund af denne fjollede regel, og andre familier kan ikke komme til at bo der.

Selv om man gik over til at se på sagen fra kommunernes bekvemmelighedssynspunkter, som hr. Arne Melchior gjorde sig til talsmand for, burde man tage alle 275 danske kommuner med i betragtning, og så vil resultatet nok blive et, der falder godt sammen med det, Fremskridtspartiet ønsker, nemlig frihed for det enkelte menneske og den enkelte familie.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan stort set godkende hr. Glistrups analyse af min såkaldte analyse.

Hr. Glistrup vil drive individualiteten så vidt, at han de facto siger: Jeg gør, hvad der passer mig, jeg tager ikke hensyn til samfundet – her kaldet kommunen.

Kommunen er jo ikke sådan en grå størrelse. Den er jo de mennesker, der bor i det pågældende område, og som i givet fald må betale til udgifter for borgere, der vælger at have to boliger og bo i et sommerhus til helårsbrug. Det er klart, at det får konsekvenser for medmennesker, for naboer og genboer, for kommunens øvrige borgere og familier. Og dér skiller det nok – og det er bare for at bekræfte dette – at hr. Glistrup står i et egoistparti. Visse takter i partiet har været noget mere moderate i den senere tid, men her kommer det altså trefoldigt, foreløbig fra tre talere, frem, at »jeg gør, som det passer mig, og så kan samfundet ellers gøre lige, hvad det vil, jeg er stjerneleglad«. Sådan kan

man opføre sig som eremit på en øde ø, men det duer altså ikke, når man er et socialt individ i et samfund.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den sidste analyse har hr. Arne Melchior 100 pct. uret i.

Det, som er problemet, er ikke, at man eventuelt skal have skolegang i en anden kommune, eller at man eventuelt skal have social bistand fra en anden kommune, for det har ikke noget med egoistsamfundsudnyttelse eller noget andet at gøre. Hvis børnene ikke skal gå i skole i f.eks. Københavns Kommune, men i stedet i Sydfalster Kommune, for nu at tage en praktisk ting, så kan Folketinget ikke sige: Vi vil hellere have nogle flere skolebørn i København end i Sydfalster Kommune.

Eller hvis der bliver tale om social bistand og de pågældende erklærer, at de hellere vil bo nede ved Marielyst også om vinteren i det hus, som de lovligt ejer – det her har også noget at gøre med ejendomsretten, som vores partier vist ellers er så nogenlunde enige om – så skal kommunerne eller Folketinget ikke dirigere folk rundt, som om vi befandt os i Stalinsrusland, og sige: »I skal bo og høre til i Københavns Kommune, for det bestemmer vi«, uanset at de selv får mere ud af det ved at bo i Sydfalster Kommune.

Så derfor holder hr. Arne Melchiors analyse i anden omgang overhovedet ikke.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Det er selvfølgelig dristigt at blande sig i den diskussion, som Fremskridtspartiet åbenbart har gjort til sin mærkesag i år; det siger måske også en smule om Fremskridtspartiet.

Men jeg skal lige komme med et par konkrete oplysninger. Det er rent faktisk sådan, at kommunerne i dag kan dispensere fra forbudet mod helårsbeboelse. Skal der ændres på det, kræver det lovændring.

Skal vi lave en lovændring, kræver det en meget grundig gennearbejdning, for som hr. Behnke var inde på, er der en række samspilsproblemer med sociallovgivningen osv. Det er baggrunden for, at vi har sagt, at vi har nogle intentioner om det her, men at vi er nødt til at arbejde med den konkrete lovgivning, sådan at der ikke bliver tale om lovjaskeri – noget, som

[Miljøministeren]

jeg i øvrigt mente at Fremskridtspartiet godt kunne være enig i at vi ikke skal tilstræbe. Der er altså en hel del ting, der skal ændres, hvis vi skal gå ind i denne sag.

Jeg er i øvrigt enig i, at når vi også har ønsket at gå ind i sagen, men ønsker at gennemarbejde den, sådan at vi kan fremsætte et ordentligt lovforslag, så skyldes det netop de problemer, som hr. Behnke omtalte. Hvis hr. Behnke i øvrigt ville høre efter. Af hensyn til Folketinget synes jeg det er praktisk, at hr. Behnke ikke kommer op endnu en gang og spørger, om jeg ikke har svaret på tingene. Det synes jeg var rimeligt, så derfor tøvede jeg lidt.

Som hr. Behnke ganske rigtigt siger, er der i realiteten for norges vedkommende tale om dækadresser, og det er naturligvis ikke ønskeligt. Det er heller ikke ønskeligt, at nogle mennesker opretholder to boliger, hvis det ikke er nødvendigt, men det kræver altså, at vi arbejder en anelse med tingene, inden vi fremsætter lovforslag, og det er grunden til, at vi i denne omgang – det skal jeg vende tilbage til – i den mellemtilværende periode har nøjedes med en vejledning.

Jeg er meget enig i hr. Arne Melchior's be-
tragninger om lighedsbegreberne.

Til hr. Glistrup og frihedsbegreberne er der at sige, at det da er rigtigt, at vi ikke skal blande os i, hvor folk skal bo, men vi har f.eks. en lovgivning, der betyder, at hvis man ønsker at få undervisning på en skole, ja, så er der også en folkeskole, man kan få undervisning på, og der er plads til én – altså for bare at fremhæve en enkelt lille side af denne sag. Og det kræver altså også planlægning fra kommunernes side, og derfor kan man ikke bare med et knips med fingrene sige, at nu åbner vi for alt det her. Det kræver planlægning, for at der ikke skal blive kaos, og det kræver, at flere forskellige lovforslag bliver kørt sammen.

Fru Jane Oksen sagde, at nu skrev jeg ikke noget om vejledning. Nej, jeg synes ikke, jeg altid skal gentage alt, hvad der er sagt i forvejen. I det omfang der var lavet om på det, at der blev udsendt en vejledning, ville jeg have skrevet det, men ministeriet har udsendt en vejledning til høring, vi får svar ind på det, og det er vores agt at følge den vejledning op.

Jeg mente, at det ville være praktisk for også at imødekomme Fremskridtspartiets ønsker om ikke at få mere papirusseri end højst nød-

vendigt, at man kun, hvis man ændrede på de beslutninger, man havde truffet, skrev det, og at man ikke brugte yderligere papir på at sige: I øvrigt gør jeg, som jeg hele tiden har sagt at jeg ville gøre. Det er baggrunden for, at vi ikke endnu en gang har understreget netop det.

Vi har ikke i forbindelse med den kommende lovgivning taget stilling til ankeinstanser. Generelt mener jeg, at vi skal reducere antallet af ankeinstanser i dette land, hvad jeg også mener at Fremskridtspartiet må være tilhænger af, idet det er med til at reducere uhensigtsmæssig sagsbehandling i den offentlige sektor, men der er ikke taget endelig stilling til lovforslaget ud over, at vi mener, at udgangspunktet for den drøftelse, vi vil lægge op til, er, at det overlades til kommunerne at administrere dette område i forbindelse med kommunallovgivning.

Det tror jeg alt andet lige er mere fornuftigt, end at det er staten, der bestemmer det, for kommunerne er tættere på de konkrete problemstillinger og har i øvrigt – og det er det helt centrale – ansvaret for at løse de opgaver. Hvis det lægges ud til kommunerne, er det endnu et eksempel på, at ansvar og beføjelser følges ad. Hvis kommunerne ønsker, at folk skal bo i sommerhusområderne, så de kan få skatteindtægt, ja, så må de også komme med de offentlige tilbud, der ifølge lovgivningen er nødvendige. Det mener jeg er et hensigtsmæssigt udgangspunkt for vore videre diskussioner, som vil komme til efteråret.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det var ministerens bemærkning om, at man skulle arbejde med tingene og ikke risikere lovjaskeri, der bragte mig herop. Denne sag er otte år gammel. I otte år har Fremskridtspartiet rent faktisk arbejdet med sagen, og hvis ministeren og regeringen i øvrigt havde gjort det samme, ville man ikke komme ud for at stå heroppe og sige, at man i øvrigt er enig med Fremskridtspartiet i, at det er urimeligt, at i hvert fald pensionister ikke kan få lov til at bo i deres sommerhuse.

Naturligvis er der problemer, men det er problemer, som der er ved al anden lovgivning, og som Folketinget må se at få løst. Jeg synes, det er et meget dårligt argument at anvende, at når man ikke kan støtte forslaget, skyldes det, at man ikke vil være med til lovjaskeri. Man kun-

[Kirsten Jacobsen]

ne have brugt de sidste otte år til at overveje sagen.

Knud Lind (FP):

Jeg skal prøve at gøre det kort. Hr. Arne Melchior kom med den noget mærkelige argumentation, at dette skulle være et forenklet forslag.

Hvis det nu havde været så uklart – vil jeg spørge hr. Arne Melchior – havde det så ikke været rimeligt, at der i Miljøudvalget var stillet en stribe af spørgsmål om det? Men der er ikke stillet ét eneste og slet ikke fra CD's side. Det kan så være en holdning til selve spørgsmålet, men man har da ikke fået rettet op på nogen ting.

Ministeren siger, at dette nu er Fremskridtspartiets mærkesag. Jamen det har det været i de sidste otte år, vil jeg gøre ministeren opmærksom på, hvis ministeren har tid til at høre efter. Det er også en mærkesag for mange pensionister, som egentlig gerne ville bo hele året i deres sommerhus, og som også ville opgive deres lejlighed i f.eks. København, så der blev en lejlighed til rådighed for andre. Det tør de ikke, som retstilstanden er, og det undrer mig lidt, at ministeren nærmest tror, at det bliver bedre.

Det er, som om der skal arbejdes meget med det, som ministeren kommer med. Ministeren har jo, om end i yderst forenklet form, tilkendegivet, at det overlades til kommunerne at administrere beboelse af sommerhusområder gennem kommuneplanlægningen, det vil sige, at spørgsmålet om helårsbeboelse i sommerhusområder foreslås overført fra sommerhusloven til kommuneplanloven, og at den konkrete regulering sker gennem lokale bestemmelser.

Skal ministeren bruge tiden frem til 1990 for at lave den overførsel fra denne lov til kommuneplanloven? Er det det, ministeren mener? For så vil jeg anmode ministeren om at skifte nogle af embedsmændene ud, hvis det tager så lang tid at lave denne enkle ting.

Til slut vil jeg sige, at det undrede mig meget, at ministeren ikke svarede mig på det konkrete spørgsmål om retstilstanden i dag. Jeg gjorde opmærksom på, at politiet ikke rejser sigtelse i de tilfælde, hvor der ydes social bistand, f.eks. til hjælp til sommerhusbeboelsen. Politiet har i øvrigt tilkendegivet, at man ikke ønsker at rejse tiltale efter denne lov; man vil prioritere. Kammeradvokaten har givet politiet medhold i denne holdning, og det betyder, at der er uklarhed

på hele området frem til 1990, og det burde ministeren se på.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Ministeren har kun ret i to ting: for det første, at skal vi nå til en ændring, kræver det en lovændring, og for det andet, at lovgivning ikke bør blive lovjaskeri.

Men situationen er jo, at der foreligger et lovforslag på halvanden linje, som er fremsat den 26. januar 1989, altså for et par måneder siden. Det skulle man da kunne have læst igennem på halvanden måned; forslaget er uændret siden 1980, altså gennem 9 år, så det må man kunne forvente at man kan gennemlæse uden lovjaskeri. Og når ministeren siger, at hendes ideer om at give de kommunale råd diktatoriske beføjelser over for folks ret til at bo i deres egne boliger kræver undersøgelser, kunne de også være foretaget gennem disse 9 år.

Hvis en familie køber en gammel, vindskævt, uisolaret, dårlig landarbejderbolig fra 1723, kan vedkommende flytte ind og bo i den pågældende lejlighed, og dens skolesøgende børn, dens eventuelle sociale bistanndsbehov osv. må administreres fra kommunens side. Hvorfor i alverden må den så ikke flytte ind i sit velindrettede sommerhus, som er bygget i 1976 f.eks.? Det er en fuldstændig urimelig og utilgivelig forskelsbehandling, som man ser gennem fingre med i flertalspartierne herinde, fordi man lader sig dominere af sine kommunalpampere; det er den eneste grund til det. Det er kommunalpamperi, de andre partier er bange for.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Til hr. Knud Lind vil jeg blot sige, at kammeradvokatens og andres bemærkninger om at overholde tingene er en af grundene til, at vi ønsker at ændre på dem og derfor vil komme med et samlet lovkompleks.

Jeg skal så i øvrigt sige, at når det på 9 år ikke er lykkedes at forklare Fremskridtspartiet, hvorfor det kræver lidt arbejde, kan jeg ikke gøre det med den tid, der står til rådighed for mig her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Ministeren og Folketinget har haft 9 år til

[Knud Lind]

det, og ministeren skal reelt kun ændre denne lov i retning mod kommuneplanloven. Det skal der altså gå 9 år med, og ministeren er ikke i stand til at forklare noget om det. Det er realiteterne i dag, og vi må konstatere, at lovløsheden på dette område fortsætter frem til 1990 med miljøministerens billigelse, før hun endelig vil barsle med et eller andet på området. Det er realiteterne for de mange pensionister osv., som gerne vil have lov til at bo ude i sommerhusene.

Og så synes jeg, det er hyklerisk, når man lige efter førstebehandlingen kunne høre, at miljøministeren har fremsendt en pressemeddelelse, når man senere kan se i betækningsbidraget, at det reelt kun er en halv sandhed, fordi det nu skulle overlades til kommunerne, men ikke et ord om hvornår, ikke et ord om, at ministeren faktisk vil det modsatte af det, som disse stakels pensionister og sommerhusbeboere ønsker. Det er realiteterne, når ministeren har stemt nej i dag, og det skal vi huske, når ministeren næste gang flottes sig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets tekst
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 63:

Forslag til lov om ændring af lov om lige løn til mænd og kvinder.

Af arbejdsministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 26/10 88. Første behandling 3/11 88. Betænkning 29/3 89).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Jytte Andersen (S):

Ved førstebehandlingen af denne lov annoncerede jeg på Socialdemokratiets vegne en række forslag, som efter vores opfattelse ville forbedre arbejdsministerens forslag betydeligt. Det drejede sig bl.a. om kravet om omvendt bevisbyrde, antallet af uger, hvor man kan få løngodtgørelse, en obligatorisk genansættelsesret, hvis man var afskediget på et usagligt grundlag, og regler for ansættelsessamtaler.

Arbejdsministeren besvarede disse krav med følgende ord:

»Dem vil jeg nødig tage stilling til i dag. Men jeg kan sige på forhånd, at vi går ind i forhandlingerne åbent og fordomsfrit, og hvis der er andre synspunkter, som vi kan samle enighed om, så lad os under udvalgsbehandlingen diskutere, om der er andet, vi kan tage fat på – ud over det, der allerede nu er med i lovforslaget. Dette er ikke et løfte om at tage andet med, men et løfte om fordomsfrit at behandle andre forslag.«

Denne positive holdning fra ministerens side er desværre udeblevet i det senere forløb. Til trods for, at arbejdsministerens embedsmænd i EF-regi medvirker positivt til princippet om omvendt bevisbyrde, og at der sandsynligvis i Markedsudvalget er givet mandat til den linje, har ministeren ikke rokket sig en centimeter. Vi har ikke kunnet få kvalificeret svar på denne dobbeltholdning. Arbejdsministeren ynder jo at foregive en positiv holdning til ligeløns-spørgsmålet, eller vi skulle måske sige mangel på samme, men når det drejer sig om reelt at bruge sin politiske indflydelse, står ministeren desværre af. Sådan som vi anskuer det, læner han sig op ad Dansk Arbejdsgiverforenings synspunkter.

Jeg vil gerne slå fast, at for Socialdemokratiet er den omvendte bevisbyrde en helt naturlig og logisk konsekvens af, at arbejdsgivernes ledelsesret består i at leve op til ligelønsloven. Man må også formode, at arbejdsgiverne er i stand til at argumentere for deres egen forvaltning.